

[Elmquist.]

ledes skal der forholdes med mange gange straffede personer, f. eks. alfonser, berigelsesforbrydere og andre, man kan nævne? Kunne der ikke have været grund til alligevel ikke at gå helt så vidt overfor virkelig forhærdede forbrydere, som man går i dette lovforslag — ikke at gå så vidt f. eks., at virkelig forhærdede forbrydere, der gang på gang vender tilbage til straffeanstalterne, hvis de tilfældigvis er ude under et kommunalt valg, kan gå hen og afgive deres stemme? Jeg synes, der kunne være grund til at gøre en forskel mellem sådanne personer og dem, der kun er straffet en enkelt gang.

Må jeg endelig bemærke, at jeg mener, at det er et meget nødvendigt led for at nå denne lovændrings formål: at lette resocialiseringen af straffede personer, at der indføres andre regler med hensyn til vore straffeattester. Jeg har bemærket mig, at den højtærede justitsminister har taget denne sag op til behandling, men jeg vil gerne opfordre ministeren til at fremme en afgørelse af dette spørgsmål så meget som muligt. Den højtærede justitsminister vil gøre sig meget fortjent derved. Allerede da jeg var justitsminister, var vi enige i justitsministeriet om, at der her i høj grad tiltrængtes en reform, og der blev, såvidt jeg husker, nedsat et embedsmandsudvalg til at tage sig af sagen; i hvert fald blev arbejdet påbegyndt.

Det er ganske urimeligt, at en mand, der i 20—21 års alderen er blevet straffet f. eks. for et bagateltyveri, og som i tiden derefter har ført et i enhver henseende ulasteligt liv, og som måske er blevet en dygtig og velagtet mand i samfundet, for denne isolerede forseelses skyld skal risikere, at den straf, han har fået, lang tid frem skal opgives til myndigheder eller andre. De regler, vi har her, er altfor rigoristiske, og de er efter min mening i høj grad skadelige, idet de stærkt modarbejder muligheden for den resocialisering, som vi alle er enige om der bør gøres alt for at fremme, og som dette lovforslag netop har til formål at fremme. Det er urimeligt, at en sådan mand lang tid frem i livet skal forfølges af skyggen af, hvad han har bedrevet i et enkelt svagt øjeblik, specielt når det kun har været et isoleret fejltrin, han har begået. Jeg håber som sagt, at den højtærede justitsminister vil gøre alt for at fremme løsningen af dette spørgsmål så meget som muligt. Jeg tillægger det ganske uhyre stor betydning for at nå de mål, man har sat sig med det foreliggende lovforslag.

Ja, det er de bemærkninger, jeg har at gøre til forslaget. Mit hovedsyn på ændringerne og princippet i dem har jeg givet udtryk i dette, at jeg tror, at princippet er det helt rigtige. Jeg glæder mig over, at vi forlader de stive og de i forhold til vort ønske om at lette resocialiseringen meget inkonsekvente, i øjeblikket gældende regler. Måske kan det være, som jeg har sagt før, at man på enkelte punkter er gået lidt for vidt; det mener nogle, og jeg synes, som det også fremgår af min tale, at enkelte spørgsmål kunne være ordnet anderledes. Da jeg imidlertid forstås, at den højtærede justitsminister gerne vil have lovforslaget vedtaget nu, vil mit parti og jeg — jeg må måske understrege: specielt jeg — være villige til at resignere med hensyn til at ønske ændringer på de punkter, jeg har omtalt, i erkendelse af, at vi kan forsvare nu at se, hvorledes denne lov vil virke i praksis, og så, når den har været i brug nogle år, tage den op til revision for at afhjælpe sådanne skavanker, som den eventuelt måtte vise sig at indeholde.

Jeg vil dog gerne give udtryk for et lille hjertesuk, som tildels falder sammen med en udtalelse, der kom fra den foregående ærede ordfører. Jeg ville have ønsket, at der havde været noget mere tid til en indgående udvalgsbehandling i det høje ting af et så vigtigt spørgsmål som dette, end der nu kan blive tid til, hvis lovforslaget skal gennemføres i denne samling. At der ikke kan blive tid til en sådan mere indgående drøftelse, bebrejder jeg ikke den højtærede justitsminister, men jeg synes jo nok, at man i det andet høje ting kunne have arbejdet noget hurtigere med sagen. Som ministeren nævnte, blev lovforslaget forelagt den 8. marts, og man blev først færdig med udvalgsbehandlingen den 31. maj. Det havde været rart, om man havde fået det fra hånden noget før, så at det kunne have været underkastet en gennemgribende behandling her. Jeg vil hævde, at det er en sag af en sådan karakter og af så stor vigtighed, at det sikkert ville have været i høj grad sundt og godt, om vi her kunne have fået lejlighed til at gå mere til bunds i den i en udvalgsbehandling. Det skal jeg imidlertid se bort fra. Jeg skal bøje mig for justitsministerens ønske om at få forslaget gennemført nu, idet vi, som jeg nævnte før, altid kan tage loven op til revision, når erfaringerne har vist, hvorledes den virker. Men jeg vil dog gerne have, at vi i hvert fald underkaster forslaget en ganske kort udvalgsbehandling, idet der er forskellige spørgsmål, jeg gerne vil stille til ministeren,